

Alladin begint de trap af te dalen. Hij daalt en daalt en daalt. Dan ziet hij de onderste tree. Een grot. Tegenover de trap een deur. Alladin loopt ernaartoe. Haalt diep adem en zegt: 'Alladin, zoon van Azim en Kalila.' De deur glijdt de rotswand in. Alladin ziet een pad naar een verre poort. Aan weerszijden ervan heuvels van diamanten, duinen van goud. Al dat fonkelen, glinsteren, schitterstralen — Alladin knijpt zijn ogen dicht. 'Blijf niet staan, wát je ook ziet,' zei Mazhir. Alladin loopt de zaal in. Tussen het goud en de diamanten ziet hij zilveren schalen, kisten vol sieraden, peperdure tapijten. Niet stilstaan. Alladin begint te draven. Hij draaft naar de volgende deur. 'Alladin, zoon van Azim en Kalila!' Ook deze deur knarst opzij. Bomen, struiken, bloemen — sommige metershoog. Voorzichtig loopt Alladin de schemerige tuin in. Verrukkelijke geuren, wonderlijke vruchten. Boven hem enorme druiventrossen. Vóór zich ziet Alladin licht. Hij loopt ernaartoe.

De lamp staat op een platte rots. Op het tuitje brandt een vlam. Alladin pakt de lamp, bekijkt hem van alle kanten. Niets bijzonders. Hij dooft de vlam. Weer loopt hij door het stille vuurwerk van fonkelglans, glinsterglim, schitterstraal. Al lopend graait hij edelstenen. Met bolle broekzakken bereikt hij de trap. Het klimmen valt niet mee. Alladin heeft uren door de woestijn gelopen en daarna het ene wonder na het andere gezien. Van wonderen word je moe, denkt hij. Dan, eindelijk, koude lucht. Boven zich ziet hij een vierkantje nacht. ‘Oom!’ roept hij. Onmiddellijk verschijnt Mazhirs gezicht. ‘Heb je de lamp?’ ‘Ja, ik heb hem.’ Nog een paar treden. Alsof er aan zijn muilen zware stenen hangen. Alladin steekt zijn rechterarm omhoog. ‘Help me alstublieft,’ hijgt hij. ‘Eerst de lamp,’ zegt Mazhir. ‘Daarna help ik je.’ Plotseling is Alladin boos. Steeds heeft hij gedaan wat Mazhir vroeg, maar nu hij iets vraagt ... ‘Eerst een hand,’ zegt hij. ‘Wát?!’ Mazhir brult zo hard dat Alladin in elkaar duikt. ‘Eerst de lamp, dan jij!’ Alladin stapt omlaag. ‘Eerst helpen.’ ‘Waardeloze worm!’ buldert Mazhir. ‘Geef mij nú de lamp!’ Alladin schudt zijn hoofd. ‘Ellendig insect, ik zal je leren!’ Mazhirs gezicht verdwijnt. Alladin hoort hem schreeuwen. Gerommel, alsof een onweer nadert. Mazhir raast door. Witte schichten boven het trapgat. ‘Sepultura!’ brult Mazhir. Vreselijke knal. ‘Nee!’ schreeuwt Alladin. Nog één kiertje ziet hij, één kiertje nachthemel, dan niets dan steen.

Alladin klimt tot bovenaan de trap. Duwt tegen het rotsplafond. Onbeweeglijk. Hij gaat op een trede zitten. Drukt zijn handen tegen zijn gezicht. Zijn rechterpink schuift over zijn linkerringvinger. Tussen zijn handen ziet hij een blauw licht. Rook wolkt uit de ring die hem beschermen zou. Alladin strekt zijn linkerarm. In de rook verschijnt een gezicht. Het spreekt. ‘Ik ben de Geest van de Ring, uw dienaar. Zeg mij hoe ik u van dienst mag zijn.’ Alladin slikt. ‘Goedenavond,’ zegt hij. ‘Kunt u mij bevrijden?’ De Geest van de Ring sluit zijn ogen. Even ziet Alladin alleen maar blauw, dan voelt hij zand onder zijn handen. Hij ligt in de zandvallei. Boven zich ziet hij sterren. Van Mazhir geen spoor. Alladin staat op. Kijkt naar de ring. Ademt zijn borst vol koude lucht en begint te lopen.

Alladin en zijn moeder bewonen een kamer. Daar slapen ze, daar kookt Kalila hun eten. Als er eten is. Vandaag is er niets. Kalila huilt. Niet van honger, maar omdat ze weet dat Alladin honger heeft. Niets vindt Alladin erger dan zijn moeder zien huilen. Hij kijkt om zich heen. Kan hij iets verkopen? Slaapmatjes, vuurbak, bezem, — dan weet hij het. Hij loopt naar de vuurbak. Daarachter staat de lamp uit de grot. ‘Moeder,’ zegt hij, ‘ik weet wat.’ Kalila kijkt op. ‘Wat dan, lieverd?’ Alladin zet de lamp op tafel. ‘Deze kunnen we verkopen.’ Kalila kijkt naar de lamp. ‘Wat een goed idee. Wacht, ik zal hem afstoffen.’ Met haar mouw begint ze te poetsen. Het is alsof de lamp geluidloos ontploft. Een oranje vlam schiet naar het plafond. Uit de tuit van de lamp komt rook. Alle rook verzamelt zich boven de lamp tot daar een wolk hangt, waarin een gezicht verschijnt. ‘Ik,’ zegt het gezicht, ‘ben de Geest van de Lamp, uw dienaar. Zeg mij hoe ik u van dienst mag zijn.’ Kalila valt flauw. Gelukkig blijft ze zitten. Alladin schrok minder. Hij heeft al eens een geest gezien. ‘We hebben honger,’ zegt hij. ‘Kunt u ons eten brengen?’ Opnieuw een vlam. Wanneer Alladin zijn ogen opent, zijn geest en rook verdwenen, maar is de tafel gedekt. Kip, rijst, schapenbout, chocoladetaart, vruchtensap, — alles op gouden schalen en in kristallen karaffen. ‘Alladin!’ Kalila is bijgekomen en staart naar het eten. ‘De Geest van de Lamp, mama. Nu begrijp ik waarom Mazhir deze lamp zo graag wilde.’

